

Το πρωί της Πέμπτης 12 Οκτωβρίου 1944, η σβάστικα υποστέλλεται από την Ακρόπολη των Αθηνών. Ολιγομελής Γερμανική αντιπροσωπεία καταθέτει στεφάνι στον άγνωστο στρατιώτη και ακολούθως η οπισθοφυλακή των ναζιστικών κατοχικών δυνάμεων εγκαταλείπουν την ελληνική πρωτεύουσα.

Μετά από 1264 νύκτες κατοχής, η πλέον ιστορική πρωτεύουσα του δυτικού κόσμου απελευθερώνεται από το ζυγό. Ο στρατηγός Hellmuth Felmy είχε κηρύξει την Αθήνα ανοχύρωτη πόλη και τα τελευταία μηχανοκίνητα τμήματα του εγκατέλειπαν την πόλη με τα πληρώματά τους σε εγρήγορση.

Λίγες μέρες νωρίτερα τα ίδια στρατεύματα, είχαν καταστρέψει τον Ισθμό της Κορίνθου εγκαταλείποντας μια καθημαγμένη Πελοπόννησο, ενώ λίγα 24ωρα αργότερα θα αποχώρουν από το σύνολο της ελληνικής επικράτειας, αφήνοντας το στίγμα της βαρβαρότητας τους, ανεξίτηλο.

Το ρολόι της ιστορίας είχε αρχίσει την αντίστροφη μέτρηση για το θρυλούμενο χιλιόχρονο Ράιχ. Σε λιγότερο από επτά μήνες, η καγκελαρία έπεφτε, ο Αδόλφος αυτοκτονούσε και η Ευρώπη ξεκινούσε την επούλωση των τραυμάτων της. Αντιθέτως στον τόπο μας οι δοκιμασίες θα συνεχίζονταν επί μακρῶ, οι απώλειες θα πολλαπλασιάζονταν, το δράμα θα μεγάλωνε.

Εκείνη την Πέμπτη, όμως, όλα τα προαναφερθέντα ήταν άδηλα. Ένας λαμπρός καιρός συμμαχούσε και το σύνολο του Αθηναϊκού λαού βρέθηκε στους δρόμους. Πεινασμένος, λεηλατημένος, τρομοκρατημένος, επί τριάμισι χρόνια αλλά επί τέλους ελεύθερος, ξεχύνεται ασυγκράτητα χαρούμενος στους δρόμους.

Δεν ζει μια απελευθέρωση μόνον, βιώνει μια λύτρωση.

Ο φοβερός χειμώνας του 41 – 42 που τον σημάδεψε η πείνα (ο διεθνής Ερυθρός Σταυρός υπολογίζει ότι 250.000 Έλληνες έχασαν, έμμεσα ή άμεσα τη ζωή τους εξ' αιτία του λιμού) και η τυφλή τρομοκρατία της διετίας 43 – 44 ήταν παρελθόν και το παρόν ανέτειλε γεμάτο υποσχέσεις.

«Έδω έχουμε να κάνουμε με δυνάμεις αλόγιστες. Στον αέρα υπάρχει Ρώσικη επανάσταση, και και Γαλλική και Κομμούνα του Παρισιού και απελευθερωτικός εθνικός πόλεμος και ποιος ξέρει τι άλλα στοιχεία, που δεν ξεχωρίζουμε ακόμα»

σημείωσε στα «Τετράδια ημερολογίου» ο Γιώργος Θεοτοκάς για το ξέσπασμα εκείνης της ημέρας.

Η φρίκη των θανάτων, των εκτελέσεων της καταστροφής της κατοχής αλλοίωσε αλλά και χαλύβδωσε τον Έλληνα. *«Το ένστικτο της αυτοσυντήρησης βουβαίνει όλες τις άλλες φωνές»* μας είπε ο Γάλλος διανοούμενος και φιλέλληνας Ροζέ Μιλλιέξ παρών κι' αυτός στην ελληνική πρωτεύουσα από το 1936.

Ο τρόμος έφευγε εκείνη την Πέμπτη, 12 Οκτωβρίου του '44, εξήντα επτά έτη νωρίτερα, μαζί με τα οχήματα της τελευταίας Γερμανικής φάλαγγας που υποχωρούσε και η Αθήνα κολυμπούσε στη γαλανόλευκη και στον χαρμόσυνο ήχο της καμπάνας.

Στις αρχές του 1948, όταν η Ελλάδα σπαρασσόταν από τον εμφύλιο πόλεμο, ο στρατηγός Hellmuth Felmy θα κατηγορηθεί για εγκλήματα πολέμου στην Ελλάδα και θα καταδικαστεί στη «δίκη των Ομήρων» της Νυρεμβέργης σε δεκαπενταετή φυλάκιση. Τρία χρόνια αργότερα, τον Ιανουάριο του '51 θα αποφυλακιστεί. Θα πεθάνει ειρηνικά, στα 80 του, παραμονές Χριστουγέννων του '65 στο

Darmstadt

.

Όσοι εκτιμούν ότι: «όλα εδώ πληρώνονται» ίσως θα πρέπει να το ξανασκεφτούν.